

[Aksel Larsen.]

i dette synspunkt. Også alimentanter kan være i uforskyldt nød. Der kan naturligvis være tilfælde, hvor nøden ikke er uforskyldt; men man må dog overveje, om man ikke bør ændre loven sådan, at der ikke eksisterer en absolut generel pligt til tilbagebetaling af forskudsvis udbetalte alimentationsbidrag.

I den foreslåede § 301, nr. 1, tales om, at en person ved svigagtig optræden tilsniger sig kommunehjælp, borttødsler den ham tilståede kommunehjælp eller iøvrigt groveligt misbruger sådan hjælp. Jeg står ikke her for at forsvare sådanne personer, men jeg står her for at gøre opmærksom på, at det meget vel kan tænkes, at en person ved svigagtig optræden kun har tilsneget sig en del af den kommunehjælp, der er ydet vedkommende. Som reglen er affattet her, vil den betyde, at hvis vedkommende ved en sådan tilsnigelse har fået måske nogle få kroner for meget i kommunehjælp, medens hele den øvrige del af den kommunehjælp, vedkommende har modtaget, er ydet på regulært grundlag, skal der være tilbagebetalingspligt for det hele; det synes mig urimeligt.

I den foreslåede § 301, nr. 2, står der bl. a.:

„Der kan således ikke ydes kommunehjælp uden tilbagebetalingspligt i arbejdsløshedsperioder, der indtræder, efter at vedkommende i nogen tid har haft arbejde til en løn, der ligger væsentligt over hans egen eller fagets gennemsnitlige arbejdsindtægt...“

Det kan være en farlig bestemmelse og afhænger naturligvis af, hvorledes man skønner, men det kan meget vel tænkes, at en mand eller kvinde har haft et vellønnet arbejde i flere måneder, altså i nogen tid, men har måttet bruge indtægten til at afbetale på gæld, eventuelt erhvervet under tidligere arbejdsløshedsperioder. I så tilfælde vil det være aldeles urimeligt at forlange tilbagebetalingspligten håndhævet, og jeg henstiller, at dette spørgsmål bliver taget op til overvejelse i det udvalg, der måtte blive medsat.

Så er der § 301, nr. 4, der drejer sig om folk på arbejdsanstalt eller lignende steder. Der er jo spørgsmålet om egen skyld yderst problematisk, og desuden er den praktiske betydning af tilbagebetalingspligten lig nul. Jeg tror derfor godt, man kan se lidt mere large på dette forhold og undgå at bidrage til yderligere at undergrave de pågældendes muligheder for selvhævdelse.

Bestemmelsen i § 301, nr. 5, bør efter vor mening helt udgå. Jeg kan ikke se nogen grund til, at man skal have en bestemmelse, som så ensidigt vender sig imod de arbejdere, der forsøger at udnytte deres solidaritet til at forbedre deres kår, og jeg gør yderligere opmærksom på, at man i mange tilfælde kan komme til at rette bager for smed. Hvis der udbryder en arbejdskonflikt som følge af en afstemning blandt arbejderne på en arbejdsplads eller i en arbejderorganisation, så er der jo nogen, der stemmer for konflikt, og nogen, der stemmer imod. Nu stiller jeg det juridiske spørgsmål, om de, der har stemt imod konflikt, egentlig bør rammes af tilbagebetalingspligten, for de kan dog ikke siges selvforskyldt at være kommet i den situation at måtte søge om offentlig hjælp. Jeg henstiller i hvert fald til udvalgets medlemmer i almindelighed og til dets jurister i særdeleshed at overveje dette. Men jeg anbefaler iøvrigt som sagt, at man stryger hele dette nr. 5.

Så er der § 301, nr. 6. Det forekommer os, at reglen vil ramme urimelig hårdt. Hvis man i en periode har sløset med sine ting og f. eks. undladt at passe sygekassen, er man jo udelukket fra at komme ind i kassen igen på grund af de bestemmelser, loven derom indeholder. Men det er dog en temmelig alvorlig straf, og jeg ved ikke, om man ikke burde søge en reform gennemført på dette punkt.

Hvad den foreslåede § 305 angår, siges det, at man bør have fastslået, at tilbagebetaling i intet tilfælde kan indtræde, medmindre den pågældende ved hjælpens ydelse bliver gjort opmærksom på, at det er et lån, for hvilket der gælder tilbagebetalingspligt.